

חיה באמצע הרקיע (תפילה)

1. **אורות הקודש ח"ב, עמ' תקי. כל**
"כל המתעורר בעולם מדור דורים עד אחרית, הכל הוא חלקי שאיפות וחלקי הכרות, שהולכות ומצטרפות ליצירה שלמה".
2. **שמונה קבצים אתמב.**
"העולם כלו עסוק בפירוורים של מחשבות, שאינו יכול למצא את האחדות החיה שבהם, ומתוך ריבוי הפירוורים האחדות מסתתרת. באים בעלי הרעיון הפנימי, וגוללים את האור האחדותי, ואינם מתחשבים אם התעמולה של פירוורי המחשבות תלחץ על ידם וכמותם תתמעט".
3. **ספר השל"ה הקדוש - מסכת סוכה - פרק תורה אור (יג)**
סוד עמוד השלום הוא סוד גדול ונורא, כי ישראל נקראים כנסת ישראל, כי אף על פי שלמטה הם נפרדים זה מזה, מכל מקום למעלה בסוד נשמתם הם אחדות אחד...
4. **אורות הקודש ח"ב עמ' שצד.**
"...ומשום כך צריכה היא ההוויה להיפרד בתחילה לחלקים היותר קטנים, וצריכות שבירות גדולות לצאת אל הפועל כדי להפריד את הנקודות. ואחר צחצוחם וזיכוכם, הלא תהיה כל נקודה כללת כל היש כלו, והכל מלא אור ד' וכבודו".
5. **שמונה קבצים / קובץ ב / קצו.**
הטבע העולמי וכל יציר פרטי, ההסטוריה האנושית וכל איש יחידי ומעשיו, צריכים להיות מסוקרים בסקירה אחת, כתוכן אחד בעל פרקים שונים, ואז ממחרת האורה של הדיעה המביאה לידי תשובה לבוא.
- 5א. **חזון הצמחונות שיחת רבינו סדר הבדארי מות סע' 15.**
"בהשקפת האחדות השלמה לא נראה את עצמנו בתור דבר פרטי מיוחד בפני עצמו, וכן לא את כל אחד ואחד מכל יצורי עולם, לא את החי, לא את הצומח ולא את הדומם, אלא כלם וכלנו דבר אחד ממש, כאורגניות אחת, שכל חלקיה כלם מוקפים מאוחדים ומחוברים יחד בחבור פנימי, מקורי, טבעי, וכלם מקבלים זה מזה ונותנים זה לזה".
6. **תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ה/ב**
תניא אבא בנימין אומר שנים שנכנסו להתפלל וקדם אחד מהם להתפלל ולא המתין את חברו ויצא טורפין לו תפלתו בפניו ... ולא עוד אלא שגורם לשכינה שתסתלק מישראל.
- 6א. **שפתי כהן על ויקרא פרק יא פסוק יט :**
"טורפים אותה בפניו... לפי שאיחר ולא התפלל בציבור, לזה לפני ה' ישפוך שיחו, ומה אמר ה' שמעה תפילתי, לומר שאם היתה עם הציבור לא היתה נמאסת (התפילה)..."
7. **עין איה / שבת א / פרק ראשון / מז.**
... ראוי לו לאדם שישתדל לקדש נפשו ורגשי לבבו, להעצימם בקדושת הכלל, עד שלא יפנה לאהבת קרובו החולה שבתוך ביתו מצד צרת עצמו ולא מצד ערכו הפרטי, כ"א מצד היותו חלק מהכלל הגדול הראוי מאד לחיבה ואהבה רבה, כמאן כר' יוסי, שהעלה אהבת הכלל בתור עיקר שממנו תצמח אהבת הפרטים, כאמרו בתוך חולי ישראל, לא "עליך ועל חולי ישראל"... אמנם תכלית המדה הרוממה הזאת היא, שאפילו אהבת בני ביתו הקרובים אליו ביותר, ישאב ממעיין הכלל מפני שהם פרטי הכלל. ומתוך שהם קרובים אל לבו ביותר הוא מוצא עצמו מוכשר ביותר לשפוך עליהם את כח האהבה הנובעת מאוצר הכלל. וכל ראש בית אב יראה בעצמו כאילו משפחתו היא החלק שנפל לו מאת ההשגחה העליונה, לעבוד ביותר על ידם את עבודת הכלל, כלומר לתקן מצבם של חלק זה הרשום מן הכלל שנתיחדו אליו ע"י קרבת הבשר וחיי המשפחה, ע"כ הם קודמים בהשתדלותם עבורם ליתר חלקי הכלל שאינם כ"כ מיוחדים לו. אבל מושג האהבה מצד עצמה היא כללית מתפשטת על כל כלל האומה כולה, והיא שבה עד התפרטות המשפחה, עד שגם החולה שבתוך ביתו צריך שיערבנו בתוך חולי ישראל, ולהרגיש הד קול של צרת הכלל שיש בזה, במה שאחד מפרטיו, שהוא אבר מאבריו, נתון בצרה ומחלה, ומצד זה ישתוקק לישועתו ורפואתו.
8. **מאמר שלישי (יח)**
"אמר הכוזרי: ולמה לנו כל זה האין טוב לו לאדם כי יתבודד בתפלתו למען תהיה נפשו זכה יותר ומחשבתו פנויה יותר".
9. **תוספות עבודה זרה דף ד/ב**
"התפילה) אינה נשמעת אלא במקום שהצבור מתפללין כדאמרין בפ"ק דברכות (דף ו.) אין תפלתו של אדם נשמעת אלא עם הצבור.
10. **ספר חדושי אגדות חלק ראשון עמוד פ - מסכת שבת**
כאשר האדם יחידי, לא נמצא הצלם האלקי אצל האדם הפרטי שהוא חמרי, אבל כאשר הם שנים [נמצא הצלם האלקי, ודבר זה מבואר במסכת אבות (פ"ג) אצל שנים שיושבים ועוסקים בתורה וכו' כי האחד הוא כנגד מדריגה החמרית והשנים הוא נכגד הצורה
- 10א. **שמונה קבצים / קובץ א / קסא.**
דבר זה מיוחד לישראל... והיחידים הללו נעשים כמו אברים, שתוכן החיים הפנימיים של האומה בעומק הרגשותיה איננו נכנס בתוכן, נשמתם נפגמת. אין ליחיד שבישראל נשמה, כ"א לקוחה מכללות האומה, זאת היא הסגולה של גוי אחד בארץ. הוי מי יגלה את פני הלוט, יראו ויכירו כמה צריך לכבד כל חק ודין.
11. **בתי מדרשות חלק א - פרקי היכלות רבתי פרק לא אות ד**
אמר ר' עקיבא בכל יום ויום מלאך אחד עומד באמצע הרקיע ופותח ואומר "ה' מלך"... וכל צבא מרום עונין אחריו עד שמגיע לברכו. כיון שמגיע לברכו חיה אחת יש ששמה ישראל וחוקק על מצחה "עמי ליי" עומד באמצע הרקיע ואומרת "ברכו את ה' המבורך" וכל שרי מעלה עונין אחריה: "ברוך ה' המבורך לעולם ועד" עד שלא יגמור דבריו רועשים ורועדים האופנים ומרעידים את כל העולם ואומרים ברוך כבוד ה' ממקומו. ואותה חיה עומדת באמצע הרקיע עד שרועדים כל שרי מעלה וטפטרים וגדודים וכל המחנות וכל אחד ואחד בעמדו אומר לחיה "שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד" (דברים ו ד):

8א. מאמר שלישי (יט)

"...וכך תצא מבין כלם תפלה שלמה בכונה זכה ותחול הברכה על הכל ויהיה לכל אחד מן היחידים חלק בה כי פעלת הענין האלוהי דומה לפעלת המטר המרוה ארץ. ויתכן כי תכלל ארץ זו גם יחידים אחרים אשר אינם זכאים דומה לגשם ותהיה גם להם הצלחה בזכות הרב.

8. עין איה ברכות א עמוד 36

...אם יתעקש להישאר בפרטיותו ויחשוב שאין לו לקב"ה בעולמו אלא הוא בלבד, לא תצמח לו תועלת מתפילה שכזו ע"כ עיקר העת רצון וקירוב התכלית של התפילה וממילא יתרון פעולתה הוא בשעה שהציבור מתפללים שאין הקב"ה מואס בתפילתם של רבים".

9. עין איה / שבת ב / פרק שישי / צח.

"...שלוה ראוי לכל ישר דרך לשאוף רק בשביל אושר הכלל, המתמיד ונערך מהמצב של אושר הפרט. והצלילה רק בענין הפרטי בתור יסוד קבוע ומתמיד, בלא שום השקפה לענין הטוב הכללי, זה הוא ההפך מהטוב השופע מאורן של ישראל ויש בו משום דרכי האמורי"

10. ספר נפש החיים - שער ב - פרק יב

"ואם בענין תפלת היחיד על צערו צריך שתהא כוונתו רק צורך גבוה לבד. כ"ש במטבע ברכות התפלה הקבועה וסדורה מאנשי הכנסייה הקדושים. ודאי ראוי שלא לכוין בהם כלל צורך עצמו הנראה מפשוטם. אלא צורך גבוה לבד. להמשיך תוספת רבוי ברכה וקדושה להעולמות מצד התחברותו ית"ש אליהם..."

11. עין איה / שבת א / פרק ראשון / מז.

כמאן אזלא הא דאמר רבי חנינא, מי שיש לו חולה בתוך ביתו צריך שיערבנו בתוך חולי ישראל, כמאן כר' יוסי. לא די שראוי לקשר האהבה היותר עליונה לכל פרט יחידי מפרטי האומה, מצד שהוא חלק מן הכלל הגדול והקדוש של האומה הישראלית בכללה, ונמצא שהפרט מתברך מן הכלל, לא הכלל מצד קיבוץ פרטיו, כ"א גם החולה שבתוך ביתו, קרובו ושאריו, ראוי לו לאדם שישתדל לקדש נפשו ורגשי לבבו, להעצימם בקדושת הכלל, עד שלא יפנה לאהבת קרובו החולה שבתוך ביתו מצד צרת עצמו ולא מצד ערכו הפרטי, כ"א מצד היותו חלק מהכלל הגדול הראוי מאד לחיבה ואהבה רבה, כמאן כר' יוסי, שהעלה אהבת הכלל בתור עיקר שממנו תצמח אהבת הפרטים, כאמרו בתוך חולי ישראל, לא "עליך ועל חולי ישראל", שמורה על אהבת הכלל מצד התקבצות הפרטים אליו, זה אינו נקרא עירוב, אבל מדת הכלל הרמה, שהפרטים בטלים בו מצד עצמם, ונחשבים עוד ביתרון יותר גדול מצד שהם חלקי הכלל, שמציאותו נחמדת ונאהבת מאד, זהו עירוב גמור, צריך שיערבנו בתוך חולי ישראל. אמנם תכלית המדה הרוממה הזאת היא, שאפילו אהבת בני ביתו הקרובים אליו ביותר, ישאב ממעיין הכלל מפני שהם פרטי הכלל. ומתוך שהם קרובים אל לבו ביותר הוא מוצא עצמו מוכשר ביותר לשפוך עליהם את כח האהבה הנובעת מאוצר הכלל. וכל ראש בית אב יראה בעצמו כאילו משפחתו היא החלק שנפל לו מאת ההשגחה העליונה, לעבוד ביותר על ידם את עבודת הכלל, כלומר לתקן מצבם של חלק זה הרשום מן הכלל שנתיחדו אליו ע"י קרבת הבשר וחיי המשפחה, ע"כ הם קודמים בהשתדלותם עבורם ליתר חלקי הכלל שאינם כ"כ מיוחדים לו. אבל מושג האהבה מצד עצמה היא כללית מתפשטת על כל כלל האומה כולה, והיא שבה עד התפרטות המשפחה, עד שגם החולה שבתוך ביתו צריך שיערבנו בתוך חולי ישראל, ולהרגיש הד קול של צרת הכלל שיש בזה, במה שאחד מפרטיו, שהוא אבר מאבריו, נתון בצרה ומחלה, ומצד זה ישתוקק לישועתו ורפואתו.